Sådan oplevede vi festivalen

2 festivalfamiliers indtryk fra Festival of Wonder

Af Anette Nielsen, Århus samt Sebastian, Sara, Susanne og Svend fra Silkeborg

Lørdag den 12.november 2005 havde min datter, Mei Lu på 5 år, og jeg selv den store oplevelse at se 4 forestillinger ved Festival of Wonder i Silkeborg, nemlig Pist med Teater Refleksion, Barkentins Teaters Slå højt på tromme, Eventyret om Adam og Eva ved Vendsyssel Teater og endelig Teatro Gioco Vitale: Ildfuglen. Mei Lu var stærkt optaget af især de tre førstnævnte forestillinger, og har siden snakket om, undret sig over, kopieret og grinet af forskellige scener fra dem. Når hun nu skal opsummere, hvad hun synes om forestillingerne, siger hun, at den flotteste var Ildfuglen, men den var også uhyggelig. De andre var alle sammen sjovest og bedst. Hun har grinet meget af Adam og Eva, fordi Adam var så genert og ikke ville kysse, og fordi de sprøjtede vand ud mod publikum. Hun har mange gange snakket som trommestikken fra Slå højt på tromme, repeteret og videreudviklet rimene, og genfortalt, hvad Mester Jakel sagde og gjorde. Hun har snakket om den lille mand, der fór hen over gulvet med mange tunge ting i Pist, for hvordan jo ingen revne i gulvet, og hvordan kunne man så føre sådan en dukke? Selv følte jeg mig dejligt underholdt og satte meget stor pris på alle forestillingerne, men blev nok mest grebet af den poetiske Pist og morede mig bedst over Slå højt på tromme. Lad os heller ikke glemme dukkeværkstedet, som vi også nåede at besøge. Jeg, der ellers ikke beskæftiger mig med stoffer og perler, blev ganske grebet af muligheden for at fremstille en dukke, og selv med mine begrænsede evner lykkedes det at fremstille noget ud af de velvalgte materialer, der var til rådighed, og jeg glædede mig over at opleve, at en af de søde hjælpere havde evnen og opmærksomheden til at få kontakt til min ellers ret generte datter.
Jeg er helt sikker på, at hvis vi får muligheden næste og de følgende år, er vi blandt publikum igen.

Anette Nielsen

Oplevelser i forbindelse med dukketeaterugen

Lige som forrige år ville vi besøge dukkeværkstedet i Lunden. Mor og far, Sebastian på 6 år og Sara på 9 år.
Vi mødte op med stor glæde og forventning, idet vi sidste gang havde haft nogle dejlige timer sammen med vore børn i værkstedet.
Det vil sige, at vores søn i år ikke helt var så nem at drive med til arrangementet. Han ville i hvert tilfælde ikke lave sådan noget pigefis. Men vi fik ham da slæbt med og man må sige, at der skete en forvandling med ham.
I år havde arrangørerne nemlig valgt at udvide værkstedet således, at det også var muligt at bygge skrammeldukker. Det var en oplevelse, der gik rent ind hos både far og søn. Diverse computerdele, brædder, skruer, lim og meget andet blev smeltet sammen til fantastiske flyvemaskiner, sværd og ja, naturligvis også dukker. Begejstringen var så stor, at vi i år ikke ville nøjes med én dag i værkstedet. Dagen efter troppede hele vores familie igen op og fortsatte med produktionen. Det samme gjorde i øvrigt mange andre familier. Og naturligvis sluttede dagene af med et dukketeaterstykke, lavet af børnene og med børnenes egne dukker. Min datter var pavestolt over sin flotte dukke, og min søn ville fortsætte derhjemme. Kan man forlange mere?
Herfra skal lyde en stor ros til arrangørerne og til de mange frivillige hjælpere. Næste gang vil jeg også lave min egen dukke færdig!
Med tak fra

Sebastian, Sara, Susanne og Svend